

České pověsti *pro malé děti*

Martina Drijverová

Martina Drijverová

České pověsti pro malé děti

Computer Press
Brno
2011

České pověsti pro malé děti

MARTINA DRIJVEROVÁ

Computer Press, a.s., 2011. Dotisk prvního vydání.

Ilustrace: Dagmar Ježková

Jazyková korektura: Sabina Konečná

Vnitřní úprava: Irena Rozvoralová

Sazba: Irena Rozvoralová

Obálka: Irena Rozvoralová

Odpovědná redaktorka: Eva Mrázková

Technická spolupráce: Irena Rozvoralová

Technický redaktor: Irena Rozvoralová

Produkce: Petr Baláš

Computer Press, a. s.,

Holandská 3, 639 00 Brno

Objednávky knih:

<http://knihy.cpress.cz>

distribuce@cpress.cz

tel.: **800 555 513**

ISBN 978-80-251-3666-9

Prodejní kód: KDV0104

Vydalo nakladatelství Computer Press, a. s., jako svou 4039. publikaci.

© Computer Press, a.s. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

Obsah

Praotec Čech	5
Silný Bivoj	7
Libuše a Přemysl	9
Bruncvík	12
Král Ječmínek	15
Karlův most	18
Kouzelník Žito	21
Blaničtí rytíři	24
Dalibor	27
Faustův dům	30
Dívčí válka	33
Synové Svatoplukovi	36
Svatý Václav	39
Horymír	42
Oldřich a Božena	45
Břetislav a Jitka	48
Tatarská princezna	51
Založení Nového Města pražského	54
Staroměstský orloj	57
Golem	60

Praotec Čech

Kdysi dávno žily u řeky Visly rodiny dvou bratrů – Čecha a Lecha. Ale dobře jim tam nebylo. V okolí se totiž objevily jiné kmeny, a ty byly náramně bojovné. Co chvíli cizí muži vyrazili, někoho přepadli a zabili. Jindy zas vyloupili obydlí a sebrali, na co přišli. Nebylo to k životu, stále jen bránit chýše a políčka, ukryvat v lese plačící ženy a děti...

„Takhle to dál nejde,“ řekli si jednoho dne bratři. „Zdá se, že tu nebude nikdy klid! Měli bychom odejít a vyhledat si novou zemi.“

To se snadno řekne, jenže hůř udělá. Cesta byla dlouhá. A ať šli, kam šli, všude už někdo bydlel! Děti plakaly, ženy naříkaly, že dál nemohou a že docházejí zásoby jídla. Muže, i když zatínali zuby, už také bolely nohy... Tak putovali, až dorazili k jakési hoře.

„Tady si odpočineme,“ rozhodli bratři, „stejně už se stmívá...“

Všichni se uložili ke spánku a noc byla klidná. Ráno se jako první vzbudil Čech. Tak zas půjdeme dál, vzdychl si. Ale kudy? Měl bych se rozhlédnout. Snad z vrcholku hory!

Zvlášť vysoká ta hora nebyla, vystoupit na ni moc práce nedalo. Jak Čech dorazil nahoru, vydechl a rozhlédl se po kraji. No to je nádhera! řekl si. Ty šťavnaté zelené louky! Ty hluboké lesy, řeky a stříbrné potoky! Slunce svítlo, všechno kolem kvetlo a ve vzduchu bzučely včely. Pod modrou oblohou poletovali ptáci a v lese zahlédl Čech srnku a zajíce. A co bylo nejdůležitější: nikde ani stopy po nějakém lidském obydlí.

Čech běžel z hory dolů, co mu nohy stačily, a hned budil příbuzné: „Už jsme tady! To je ta země zaslíbená, zvíře a ptáků plná, medem oplývající!“

Skvělá zpráva. Lidé se hned dali do práce: vykáceli pár stromů, postavili si obydlí a založili pole, zorali je, oseli... Do lesa chodili na lov, u řeky chytali ryby. Bylo jim dobře. A té báječné zemi začali říkat Čechy.

Jenom Lecha mrzelo, že si to ráno přispal a že všechnu slávu sklídl jeho bratr. Trápil se tím, že v noci spát nemohl. A po nějakém čase už to nevydržel. Přemluvil rodinu a vydal se od hory, kterou nazvali Říp, na další cestu. Do cizích krajů. Že prý také něco objeví. Kam došel, co se s ním stalo? Těžko říci. Víme jen jedno: žádná země se Lechy nejmenuje...

Silný Bivoj

Před dávnými časy vládl v Čechách vévoda Krok. Měl tři dcery: Kazi, Tetu a Libuši. Co s nimi? uvažoval Krok, když byly holky malé. Libuše je z těch tří nejchytřejší, ta by mohla po mně převzít vládu. Kazi je nejhezčí, ta by se mohla provdat za nějakého silného muže, abych měl spojence do bitev. A Teta...? No, to tedy nevím, co s ní bude. O té se těžko dá něco říci.

Čas plynul, dívky rostly a byly přesně takové, jak jejich otec předpokládal. Libuše byla čím dál moudřejší, Kazi krásnější a Teta? Prostě byla. Těžko o ní něco říci. Nápadníci se za ní ani za Libuši moc nehrnuli, všichni obdivovali Kazi: jaké má oči, jaké vlasy... a ta krásná postava! Kazi si tedy mohla vybírat z mnoha mužů, ale žádný jí do oka nepadl. „Já chci manžela hezkého, statečného a taky chytrého!“ říkala.

„Takového najít, to nebude jen tak,“ domlouval dceři Krok, „nemohla bys trochu slevit?“

„Ani náhodou!“ pohodila Kazi dlouhými vlasy a odšustila ze světnice.

„Ona se nakonec nevdá!“ naříkal Krok, „s dětmi jsou takové starosti...“

A aby toho nebylo málo, starostí mu ještě přibylo. V okolí vévodského sídla Vyšehradu se totiž objevil divoký kanec. Ničil pole široko daleko a napadal lidi – obrovský, zuřivý, s ostrými tesáky. A nikdo si netroufal pustit se s obloudou do boje. „To není obyčejné zvíře!“ říkali lidé. „To je nějaký zlý duch.“

Ale jednoho dne se na Vyšehradě ozval křik a nadšené volání: „Bivoj, silný Bivoj...“ Všechny tři kněžny vyběhly na nádvoří, a co nevidí! Stojí tu mladý lovec, muž jako skála, oči se mu modře blýskají... a na zádech nese divokého kance. Počíhal si na něj v úkrytu, pak skočil a holýma rukama zvíře přemohl. Ještě živé je přinesl vévodovi jako dar.

Ach, ten je hezký! pomyslela si Kazi. Totiž ten lovec, kanec vypadá příšerně. Bivoj... krásné jméno. Je silný, statečný, chytrý taky... no, myslím, že nemám dál na co čekat. „Tatínku!“

A byla svatba. Krok získal silného spojence do bitev. Libuše se chystala převzít po otci vládu a Teta? No... vládnout nemohla, vdávat se nechtěla, tak si dala postavit hrad Tetín a dívala se z něj na stříbrné vlny řeky. Aspoň to se o ní dá říci.

Libuše a Přemysl

Kněžna Libuše převzala vládu po svém otci, vévodovi Krokovi. Byla velice moudrá, a nejen to: uměla také věštit, předpovídat, co se stane. Vyšla si třeba k řece Vltavě, jen se tak rozhlédla po blátivých březích a hned spustila: „Vidím město veliké, jeho sláva se bude hvězd dotýkat...“

„No výborně,“ řekli si lidé. „V takovém městě budeme rádi bydlet – jenom je musíme postavit. A kněžna bude chtít ze všeho nejdřív hrad, to se rozumí. Tak abychom se do toho dali.“

Poráželi stromy, ořezávali z nich větve a loupali kůru... a jeden nadšelec začal rovnou tesat práh ke dveřím: ten že je u domu nejdůležitější. „Práh, práh!“ volal pořád a Libuše, jak ho slyšela, povídá: „A to město se bude jmenovat Praha.“

Nikdo jí samozřejmě neodporoval. Postavili kněžně hrad a kolem něj skutečně vyrostlo nádherné město. „Ta Libuše, ta to krásně předpověděla!“ libovali si lidé, protože se jim dobře vedlo. Ale i v dobrých časech dojde ke sporům. Dva sousedé se pohádali o majetek. O pole.

„Odjakživa bylo moje!“ tvrdil jeden a ten druhý křičel, že je to pustá lež. Nakonec se vydali za Libuší, aby je rozsoudila. Kněžna, jak to měla ve zvyku, přivřela oči a nahlédla do budoucnosti: „Ode dneška bude to pole po všechny časy tvoje!“ řekla prvnímu z mužů.

„No to je pěkné!“ rozzlobil se druhý. „Ani jsi s námi nepohovořila a hned rozhoduješ! To je tím, že jsi ženská. Vévoda by si dal se soudem větší práci. Běda mužům, kterým žena vládne!“

Libuši ta řeč pochopitelně zamrzela. Ale že byla moudrá, přece jen uvažovala – třeba by bylo lepší, kdyby vládl muž. Ona by se mohla v klidu věnovat věštění. A pak, být pořád sama, to už ji také omrzelo.

„Najdu si manžela!“ oznámila tedy lidem. Dala ze stáje vyvést koně, svého nejmilejšího bělouše, ať prý si jde, kam chce. A kde se zastaví, tam že čeká ženich.

Kůň běžel tři dny bez oddechu, až ve vsi Stadice zůstal stát u pole. Jakýsi muž tam zrovna oral.

„Ty jsi náš kníže!“ vyhrkli na něj udýchaní poslové, co se po tři dny hnali za běloušem. Zvláštní věc: oráč se ani nepodivil. Klidně si převlékl krásné šaty, co mu přivezli, a jel na hrad, slavit svatbu. Jmenoval se Přemysl. Lidé mu říkali Přemysl Oráč a dohadovali se: věděla kněžna, kde ženicha najít, protože vidí do budoucnosti? Nebo byl její kůň zvyklý do Stadic často jezdit, takže tam trefil? Kdoví. Ať to bylo tak, či tak, Libuše a Přemysl byli spolu šťastní a jejich rod vládl v Čechách dlouhý čas.

Bruncvík

Kníže Bruncvík... ach, to byl odvážný a chytrý muž! Cestovatel. Vydal se do zemí, kde před ním jaktěživ nikdo nebyl, takže ve stáří měl o čem vyprávět. Prožil neuvěřitelná dobrodružství! Hned na začátku plavby přes moře s ním ztroskotala loď a všichni námořníci utonuli – nejspíš neuměli plavat. Bruncvík se sice zachránil, jenže břeh ostrova, na který jej vyhodily vlny, byl docela pustý. Nic k jídlu, nic k pití, jen písek a skály... Za nimi už byl les, ale jak se tam dostat? Přejít hory? Nemožné!

Pak si Bruncvík všiml na nejvyšším vrcholku obrovského hnízda. To je jistě obydlí ptáka Noha! pomyslel si kníže. A ten by mě mohl vynést nahoru. Vlezl tedy do kůže jakéhosi zvířete, která se povalovala pod ptáčím hnízdem, a trochu se v ní vrtěl, aby si jej pták všiml. Noh na nic nečekal a bleskurychle Bruncvíka ulovil. Vynesl jej do hnízda a odlétl. Chytrý kníže prosekl kůži mečem a sklouzl po skále dolů, k lesu.

Tam uslyšel strašlivý řev. Za skálou totiž zápasil lev s drakem! Kníže se na boj chvíli díval. Hmm... drak je větší, má tolik hlav... a lev jen jednu, všiml si bystře. To tedy není spravedlivé. Půjdu slabšímu na pomoc!

Boj byl dlouhý a krutý, ale nakonec kníže se lvem draka přemohli. A to se rozumí, že se lev stal Bruncvíkovým přítelem! Provázel jej na všech dalších cestách. Když se Bruncvík dostal z ostrova (příplula tam cizí loď), měl lev dost příležitostí rytíři pomoc oplatit.

Draky se totiž tenkrát země jen hemžila, stále bylo s kým bojovat, a tak zachraňovat krásné dívky, na kterých si draci chtěli pochutnat. Že se z Bruncvíka stal proslavený drakobijce, na tom měl kromě lva zásluhu i divotvorný meč, který kníže získal v říši krále Olibria. S takovým mečem nebyl problém draka přemoci, stačilo říci: všechny hlavy dolů! a drak padl jako podřátý.

Statečný rytíř cestoval se lvem po celém světě. Ovšem i zabíjení draků po čase omrzí. Bruncvíkovi se začalo stýskat po domově. Po Čechách.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.